

Qui va matar el Floquet de Neu - Joan Carreras

Joan Carreras (Barcelona, 1962) és un membre de ple dret de la Generació Perduda, agafada entre les pinces de la Generació dels Setanta i dels Imparables. Desproveïts d'*esprit de corps* i d'intervencionisme social, els escriptors com Joan Carreras donen un llibre a la impremta cada cinc anys, suficients per garantir-ne un contingut digne, però insuficients – no per manca de mèrits, sinó per una recepció mesquina - per fer-se un nom, i menys encara per viure de la literatura. Després de la novel·leta *La gran nevada* (1998), Joan Carreras ha tornat amb un llibre ambiciós: *Qui va matar el Floquet de Neu* és alhora una reflexió sobre les aparences, una mirada comprensiva sobre les dificultats de la maduresa sentimental, una crònica sobre el món del *show-bizz* i, finalment, una aproximació a les dificultats de ser català a Catalunya. Val la pena parlar, si més no, de dues d'aquestes quatre línies argumentals.

Joan Carreras sintetitza a la perfecció el paradigma de la crisi matrimonial quan escriu que “l'un es queixava dels canvis i l'altra lamentava que no n'hi haguessin”. El caos entre vital i creatiu que es deriva d'aquesta crisi és un dels cims de la novel·la, situat a les pàgines centrals. El protagonista, en una relectura de les primeres línies d'*Anna Karènina*, aspira, d'una manera ben poc èpica, a “ser una família, com aquestes que s'assemblen a tantes famílies”.

La dificultat d'exercir amb normalitat de català a Catalunya ja va entrar a la literatura en majúscules amb els últims poemes de Miquel Bauçà. A la novel·la de Joan Carreras, la tensió entre les diferents maneres d'entendre la qüestió nacional es troba en els fonaments de la trama, a banda d'aparèixer explícitament, de manera prou dramàtica, al capítol dinou: “¿Com s'ho ha de prendre un nen quan li diuen que ha après a parlar en una llengua que potser no el sobreviurà?”.

Floquet de Neu deu ser un dels referents apolítics més poderosos que tenen en comú els catalans que es troben a la quarantena, i és també, des del títol, el *leitmotiv* de la novel·la. El goril·la albí ha envellit, ha guanyat pes i simbologia. La seva mort violenta durant la nit del canvi de mil·lenni serveix per activar una trama minuciosament travada, amb uns interrogants que es resolen a les últimes pàgines a partir de les pistes que l'autor ha

anat escampant al llarg de tot el llibre. Si la primera i segona part desenvolupen les vides de dos personatges connectats intensament en la infantesa, la tercera s'encarrega de posar-les en contacte a còpia de ramificacions paral·leles. En general, el mèrit de Joan Carreras és gosar parlar de sentiments sense resultar embafador.

A la tercera part, el protagonista llegeix una novel·la sobre la seva vida, fruit d'una catarsi llargament ajornada, titulada *Sense aixecar la veu*. D'aquesta mateixa manera, sense aixecar la veu, sense recórrer a les estratègies polsoses de l'escàndol i l'afectació, amb un llibre tan meditat com *Qui va matar el Floquet de Neu*, esperem que Joan Carreras acabi fent-se el lloc que mereix en la nostra literatura.